

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XXXV.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

quæ de tertio Symboli Apostolici articulo agit, iisdem ferè verbis repetiit.

XXXIII. Addimus ex Academiâ Salanâ excellentissimæ eruditionis Virum, Johannem Musæum, qui in Locis Theol. ad calamum pro lectione dictatis, ubi de pœnis infernalibus agit, sententiam suam his verbis promit: *Ex parte voluntatis importat damnatio aeterna, privativè considerata, carentiam amoris DEI & gaudii, quod in DEO habere deberent. Sicut enim DELM damnati non cognoscunt, tanquam suum bonum, qualis in se est, sed tanquam judicem & scelerum vindicem severissimum: ideo nec amabunt DEUM, nec in ipso gaudebunt, sed potius odio ipsum habebunt maximo. Sicut enim pœnas, quas instiget damnatis, detestabuntur: ita quoque ipsum DELM instigentem odio habebunt.* Et ex Eberhardinâ ad Nicrum virum accuratissimi iudicii, Jo. Adamum Osiandrum, qui in Collegio, præcipuas fidei controversias complectente, art. XXI. §. 3. hanc format thesin: *Non probabile est, damnatos in inferno semper peccare, imprimis blasphemando.*

XXXIV. Vides, in hoc, non Pontificiorum tantum & Reformatorum, sed & Augustanæ Confessioni addictorum Theologorum, dissensu, varias, easque adversâ inter sese fronte pugnant, agitari de propositâ quæstione opiniones. Quapropter eo te minori periculo implicabis, quamcunque defenderis sententiam. Etsi ex tractatione argumetorum, huic illive parti faventium, sole meridiano clarius apparebit, quot quantaq; fidei nostræ capita, sive defensione sive oppugnatione unius alteriusq; sententiæ & argumenti, etiam à non advertentibus, convellantur. Quæ causa quoque est, cur non otiosa æstimari controversiæ hujus discussio, sed referta variis gravissimisque usibus, jure meritoque debeat.

XXXV. Nam primò, nonnulli *ἠτιχῶσι*, sententiam suspendunt, nihilque sive in agentem sive in negantem partem determinant. Quo præter eos, qui *ἠποχῶσι* profitentur, referendos omnes illos esse cenfeo, qui, dum in locis, compendiisque Theologicis, de infernalibus pœnis tractant, considerationem hujus quæstionis prætereunt, contenti generali vel certe Scripturariâ, (ut nunc ita appellem id, quod Sacræ Pandectæ expressis verbis efferunt) cruciatuum istorum delineatione. Quibus ut litem nullam movemus: ita nec nobis vitio dari posse existimamus, si inquiramus in

id, quod Divinae literae virtute saltem & potestate complectuntur. Eiusdem enim valoris esse, quae litera Scripturae & sensus per liquidissimas consequentias elicitus, enunciant, ex inductione plurimorum fidei articulorum & praxi Christi atque Apostolorum evidenter constat. Origenes ad locum illum; *nescitis Scripturas*, annotat: *Sufficit ad arguendum errorem Sadducæorum, quod nesciebant Mosaica legis Scripturas, ex eo, quod divinum sensum earum, (quem Scholastici revelationem virtualement vocant) non scrutabantur.* Tract. XXII. in Matth. p. 110.

XXXVI. Secundò, alii peccati labe infectos esse damnatos, sed habituali tantum, cuiusmodi Augustinus malam voluntatem vocat, non actuali censent. Sententiam horum luculenter expressit Bonaventura. Arbitrantur enim poenarum atrocitate fieri, ne in actum erumpere vitiosum peccandi desiderium possit. Secundum hos neque murmurare damnati adversus DEUM, neque blasphemare iustitiam eius valebunt, sed poenarum vinculis restricti neque explicare in sceleratos actus membra sua poterunt, neque volent etiam, ob vim cruciatuum perpetuo duraturam.

XXXVII. Tertiò: Sunt, qui ne habituale peccatum quidem in damnatis esse statuunt. Omnium clarissime, quantum mihi constat, hoc ex Sanfordo asserit Robertus Parkerus: *At peccare, iniquies, damnati possunt, etsi agere non possunt, habitu nimirum & voluntate, etsi in actum prorumpere ille habitus nequeat. Negare videtur Bonaventura, voluntatem in damnatis peccandi ullam esse.* Id quod & S. Literarum & Doctorum Ecclesiasticorum auctoritate probare annititur. Quà de re suo loco iudicabimus.

XXXIIX. Quartò: In alterum extremum præcipientes labuntur alii, qui nefanda scelera & flagitia, velut odium Dei, blasphemiam, invidiam, impatientiam, cæteraque ejus generis, damnatis non attribuunt duntaxat, sed argumentis propugnant; nihilominus tamen veri generis peccata hæc talia in damnatis esse negant. Albertus Magnus dist. L. lib. IV. art. I. probat, *damnatos homines vel animas non peccare in inferno*; Art. II. idem de dæmonibus profitetur: & tamen art. VI. rationibus disputat, *quod damnati & dæmones odiant DEUM, non quidem, quatenus DEUS absolute consideratur, sed tamen, quâ consideratur pro iustitiâ, judicante pro meritis.* Videri posset hæc